

Poslední článek Alexandra Dugina před zavražděním jeho dcery: Náhrada importu a co přijde poté

 tadesco.org/posledni-clanek-alexandra-dugina-pred-zavrazdenim-jeho-dcery-nahrada-importu-a-co-prijde-pote

Vydáváme zde poslední článek, který napsal myslitel Alexander Dugin, než teroristé, na příkaz Zelenského, zavraždili bombou v autě Darju Duginu, jeho dceru:

„Úřady a společnost se, kromě války samozřejmě, nyní více zabývají tím, jak se přizpůsobit novým podmínkám. Novinkou těchto podmínek je, že jsme byli vyloučeni ze Západu a Západ jsme také vyloučili z nás samotných. Ne, že by šlo o něco zcela nového a bezprecedentního: přesně v takovém vztahu se Západem jsme se v naší historii ocitli velmi často. A nejde o nic velkého. A tentokrát se nic hrozného nestane. Ale přesto se náš život výrazně změní.

Prvním intuitivním tahem v takové situaci je touha nahradit Západ něčím jiným. A můžeme nahradit všechno. Vytvoříme si tak jisté fantasma Západu, který se k nám dostane přes třetí země, jakási importní substituční centra. Tímto způsobem v sobě budeme reprodukovat Západ. Zpočátku se bude zdát, že všechna tato opatření jsou dočasná, a že Západ dostane rozum. Pak si ale začneme uvědomovat, že rozchod se Západem je nevratný. Vůbec se s nimi nedá vrátit do starých vztahů. A jednoduchého smíření lze dosáhnout, pokud se zásadně změní oni nebo pokud se zásadně změníme my. Je zřejmé, že všichni budou trvat na tom, že se nezmění, až do konce. V důsledku toho bude muset také dojít k nahrazení dovozu.

Zde musíme učinit jedno důležité rozhodnutí: buď donekonečna importovat-nahrazovat Západ, nebo dělat něco jiného. Obě rozhodnutí jsou docela zodpovědná a obě budou mít velký dopad na naše životy.

Nahrazovat donekonečna je na jednu stranu snazší, protože Západ zůstává majákem a referenčním bodem, se kterým se od nynějška budeme muset vypořádat ne přímo, ale nepřímo. Něco si tam vymyslí, a my to jednou provždy dovezeme – vyměníme. Není to tak těžké. To nás ale učiní opět závislími na Západě, i když novým způsobem. Jednoho dne to bude zřejmé; ale touto cestou také můžeme ztratit spoustu času.

Pokud děláme něco jiného než nahrazování dovozu, musíme vyvinout nový strategický plán, nový model a nové formy rozvoje. A teoreticky je to možné udělat, ale na to si naše společnost opravdu zvykla. Dokonale se přizpůsobujeme podmínkám, ať už jsou jakékoli; a to je naše stálá kvalita, takže jen čas od času se nám podaří vytvořit něco převážně nového. I to je možné a někdy to není špatné, ale nestává se to často.

Tento druhý způsob je samozřejmě obtížný. Tady musíme jen začít a skončit a hlavně to nejdůležitější, se rozhodnout. V tomto případě si Rusko vybuduje svůj vlastní svět zcela na vlastních principech a za použití vlastních metod. Pro tento případ nejsou připraveny žádné scénáře a učebnice. Je možné se opřít o historické zkušenosti nebo o nezápadní země (některé z nich dosáhly působivých výsledků). Ale mnoho se prostě bude muset vytvořit, vytvořit nově, vymyslet. A to vše bez jasných záruk; jen experimentálně.

Samozřejmě můžeme předpokládat, že naši izolaci od Západu zastaví fakt, že se Západ sám bez nás zblázní. Důsledky přerušení všech vazeb s Ruskem a zběsilá podpora kyjevského režimu již poškozují politiku a ekonomiky západních zemí, přispívají k odchodu vůdců, nárůstu masových protestů a politických krizí. Ukazuje se, že nás nelze k ničemu nutit stejně tak, jako, že bylo nenávratně překročeno mnoho červených linií. Souhrou faktorů v kombinaci s některými dalšími katastrofickými procesy se může zhroutit i Západ, respektive moc maniakální globalistické oligarchie. Ale s tím nelze počítat; a v současném stavu nejsme schopni zasadit Západu smrtelnou ránu. Pouze jako poslední možnost; ale pak by nepřežil vůbec nikdo.

Pokud všemocnost Západu skončí sama, s naší pomocí nebo bez ní, vše se ve světě změní. Aby ale byly prognózy reálné, musíme stále předpokládat, že Západ nějakou dobu vydrží a zůstane takový, jaký je nyní. Toto je setrvačný scénář.

A teď si to všechno spojíme dohromady

V krátkodobém horizontu se silně zaměříme na substituci importu. To je možná hlavní a zřejmý imperativ.

Postupně si uvědomíme, že je to dlouhodobé, ne-li navždy, a vytvoříme „simulaci Západu“. Právě to dělá částečně Čína, ale aniž by se rozešla se Západem tak náhle, jako my. I když, pokud krize kolem Tchaj-wanu vyvrcholí, Číňané se ocitnou v podobné pozici. Zatím pozorně sledují, jak se s podobnou situací vypořádáváme my. A vyvozují z toho závěry.

A nakonec buď dobrovolně a okamžitě začneme uvažovat o vybudování alternativního a nezávislého sociálně-politického a ekonomického modelu v Rusku, nebo k němu dospějeme z nutnosti, až se vyčerpají všechny zdroje strategie nahrazování dovozu.

Pokud se vše děje setrvačností, je možné si tyto tři fáze představit jako po sobě jdoucí a časově roztažené. Teoreticky však můžeme uvažovat o vytvoření něčeho originálního.

Čím jasněji pochopíme, že rozvod se Západem je hotovou věcí, čím více nebudeme házet flintu do žita a přijímat formuli „jděte pryč“, tím více pozornosti budeme věnovat hledání alternativ.

Samozřejmě, že rétorika o naší vlastní cestě už zaznívá. A to je správné a dobré. Může však jednoduše skrýt záměnu importu. Což je nezbytné a nemám nic proti tomu. Naše vlastní cesta je však velmi závažným problémem. Řekl bych, že pro náladu naší vládnoucí třídy, která je zvyklá žít v krátkých cyklech, je to příliš vážné. Zde je však vše hlubší a zásadnější.

Hloupé je v této situaci vytrvale věřit, že cokoli, ne-li všechno, lze vrátit do továrního nastavení, tj. před 24. únorem 2022. Vůbec nic nelze vrátit zpět. Jakmile si to uvědomíme, vítejte v realitě. V opačném případě budeme klamat sami sebe.“

Přeložil pedro | Zdroj: Alerta Digital